

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1974
FORFATTER:	Thomas L. Jørgensen
TITEL:	I to år var jeg bange for ham
KORT RESUME:	Om Marius Rasmussen, leder af Sans Souci, revy og varieté

I to år var jeg bange for ham!

På trapperne til »Sans Souci«s 25 års sæson fortæller Thomas L. Jørgensen om Marius Rasmussen, manden, der ikke var skulderklapper, og hvis lykketal var 13.

Jeg husker, det hele begyndte i det tidlige forår 1951.

Dengang tænkte jeg mindst af alt på, at en del af mit liv netop dette år blev koblet på en foreteelse, der senere blev en tradition, som dækkede en del af forlystelsesbranchen i Kolding. Jeg havde på teatret lavet en skovdekoration til pigespejderne, og en dag kom scenemester Petersen og bad mig opsøge »Industrien«s ny direktør, der ville tale med mig. End ikke i dag erindrer jeg helt, hvorledes dette møde foregik. Jeg husker bare, jeg stod over for en mut mand med sammenknæbne læber og få ord, der til gengæld næsten ikke var til at høre, endsige tyde. Han smilte heller ikke! Det var først senere! Jeg var bange for ham fra første øjeblik, og den skræk fulgte mig i to år. Jeg forsøgte da også altid at holde mig lidt på afstand af ham. Dog fattede jeg så meget af samtalen, at han havde set min skovdekoration, og at jeg kunne gå i gang med dekorationerne til noget, han kaldte »Sans Souci«, sommervarieteen »fri for sorger«, som han stolt forklarede, navnet betød.

Jeg kendte faktisk ikke til professionel revy eller varieté, men det ligesom ikke betød noget. Han troede bare på mig. Selve det forberedende arbejde med artister og entertainere havde han forlængst klar, og jeg blev bare præsenteret for Ruth Maisie og Børge Hilbert, der skulle lede og iscenesætte den første af et utal af succesfyldte forestillinger år fremover. Marius så jeg ikke meget mere til. En gang imellem viste han sig dog på scenen, hvor jeg malede dekorationerne, og sagde med et skævt smil: »mere fart på«, en bemærkning hele huset efterhånden lærte at kende som et udtryk for venlig tilfredshed, hvorefter han fortsatte sin rundering i huset.

Sprængt i luften af tyskerne

For Marius var det at arbejde med revy og varieté en ikke helt ny ting. Faderen var restauratør i Horsens, og Marius begyndte allerede i restaurationsbranchen i 1930. Over forskellige »stationer«, Nykøbing F, Holbæk og Fredericia, hvor han bl. a. startede varieteen »Sommerfuglen«, der blev sprængt i luften af tyskerne under krigen, stod det ham helt klart, at det måtte være varieteen,

Marius Rasmussen, den »farlige« mand med det sjove nøddeknækkeransigt.

Lev sundt
Spis sundt
Spis
Yoghurt

TREKANTENS MEJERISELSKAB

der havde hans hjerte, og tre år senere stod så denne driftige mand med det sjove nøddeknækkeransigt i Kolding med en kontrakt med »Kolding Håndværker- og Industridrivende« i sin lomme. Og der blev den, så længe han levede!

Efter mange økonomiske vanskeligheder stod »Industrien« først færdig i 1950. Den store genopbygning efter brandene under krigen og i 1945 var blevet forsinket, men da huset endelig meldtes helt færdigt, stod Marius bagest på balkonen med et tilfreds smil og så foran sig den åbne scene, hvor artister og skuespillere skulle få teatersalens festklædte publikum til at juble i begejstring over det, han præsenterede. Noget besvær havde Marius i begyndelsen med sine kolleger, der så skævt til den ny mærkelige og »farlige« mand, der pludselig trak fulde huse i sit etablissement. De ønskede alverdens ulykker over alt det nye, han havde skabt. Men Marius tog det hele med stor sindsro! »Var det gået galt, havde de næppe foretaget sig noget«, var hans lakoniske bemærkning. Den 31. august 1951 sluttede Sans Souci sin første succesfyldte sæson. »Vi kommer igen næste år«, forsikrede Marius. Han var sikker i sin sag. Han var allerede i gang med forberedelserne. Og han kom igen og igen! Den ene succes fulgte efter den anden! Sammenspil mellem kendte entertainere som bl. a. Ruth Maisie og Børge Hilbert, Danoesti, Finn Albertsen, Poul Kelvin, Asta Hansen, Ase Werrild, Hans W. Petersen, John Bøgvald, Burt Loney, Matty Peters, Ellen Løjmar, Anni Jessen, Ingrid og Travelli, ja mange, mange flere, og det altid gennemførte valg af internationale artister af trestjernet klasse satte ustandselig effektfulde prikker over I'erne.

Marius var en streng herre. Men han skabte en levende ånd af cirkus, varieté, sang, dans og skaberglæde under samme hat, og alle jobbede gerne for ham. Han sagde aldrig tak, når han var tilfreds med et veludført arbejde. Han klappede heller aldrig på skulderen. Men det var, ligesom han ikke behøvede det. Alt gik, som det skulle!

Småbrummende lune

Midt i det altsammen, i den 3. sæson 1953, fyldte Marius 50. Det var først da, jeg erfarede, at denne særprægede mand med sit småbrummende lune havde evnen til også at tage fru Maja med i sine overvejelser. »Min kone er helt uundværlig«, sagde han. »Hvad jeg ikke overkommer, klarer hun«. Det fik mig til at erindre en dag nede på kontoret i det mørke, halvklamme rum, hvor nu ølkældereren er, da fru'en udtrykte sig venligt om mine dekorationer, hvortil jeg bemærkede, at det ville have været rart, om direktøren havde udtrykt sig på samme måde. Så fik jeg at vide, hvordan direktøren virkelig var. Fruens forsvar lattede min angst for ham, og i stedet blev jeg meget begejstret for Marius, og vi blev venner for resten af livet. En anden side af denne »hårdkogte« direktørs indre var hans overvældende kærlighed til sin lille datter Else. Denne lille, lyslokkede stump var solskinnets i hans verden. Dirrede han af nerver og råbte

højt, fordi et eller andet i dette store spil ikke klappede, faldt den vrede mand til ro, når en lille pighånd lagde sig blidt inden i hans. De elskede at »optræde« sammen i venners lag. De var som et velinstrueret par i en sketch, når de gav Storm P. i spørgsmål og svar. Da lo Marius og så kærligt og stolt på sin lille treårige solstråle.

Ved premierernes festlige fremkaldelser var det koftume, at Marius holdt en kort tale til personalet og til publikum. Hvad han sagde, var der vel dårligt nok nogen, der fik fat på. Talerne nåede aldrig ned i salen. Men begejstringen var altid enorm.

Marius elskede at rejse ud for at finde artister. Jeg husker engang, jeg var med. Vi sad i Hansateatret i Hamborg. Jeg tegnede og »stjal« dekorationsideer, da en inspektør henvendte sig til Marius, der sad nærmest, men Marius sagde bare »nix fersten«, hvorefter inspektøren tydeligt lod os forstå, at vi måtte forlade lokalet. Som to uartige drenge gled vi ud fra vore pladser og ud på det helt vilde. Marius klukkede, sådanne situationer fandt han var vidunderlige!

Da Marius fyldte 60

I 1963 kørte Marius for første gang løbet med et rent internationalt artistprogram. Det var dristigt gjort, men også det gik. Med god samvittighed skrev han i programmet »Danmarks største internationale varieté-show«. Netop det år fyldte Marius 60.

Kun én gang har han sagt, han snart holdt op med »Sans Souci«. Det var netop nu i 13. sæson. Budgettet, der arbejdedes med, var steget fra 550 kr. det første år til 4000 kr. pr. aften. Jeg tror nærmest, det var en halv morsomhed fra Marius' side. Han elskede at skabe spænding om sig, og dette »gag« var lige noget for aviserne. Nøddeknækkersmilet kom frem. Han var ikke spor nervøs! Hans lykketal var 13!

Ved generalprøverne var der altid stor spænding både foran og bagved tæppet. Marius sad på sin plads i salen omgivet af impressario, venner og husets folk, der alle gav deres besyv med, så længe Marius bare sad og så på. Men han kørte løbet alene. Ofte skete det, at en artist eller en skuespiller midt i deres nummer blev standset af Marius. Hvad der ikke passede ham, blev øjeblikkeligt kasseret og nåede aldrig frem til premieren.

Kongefrokost på slottet

Arbejdet på scenen til 15. sæson 1965 var i fuld gang. Vi var midt i maj! Den 1. juni var der kongefrokost på slottet med Marius som vært, og fredag den 2. juli premiere på »Sans Souci«. Det værste ved det hele var, at Marius på dette tidspunkt ikke var helt OK. Men han var ingen nervøs Marius. Det hele skulle nok gå, der var jo Maja! Foreløbig tænkte hele huset kun i kongefrokosten. Marius fulgte fra privaten det hele, og selv om sygdommen besværede ham, ville han partout på slottet og se, hvad Maja havde præsteret. På det tidspunkt var jeg blevet ret nær knyttet til Marius, og han ville, at jeg skulle ledsage

De handler bedst hos os!

RADIO — FJERNSYN
MUSIKINSTRUMENTER
PIANOER — NODER

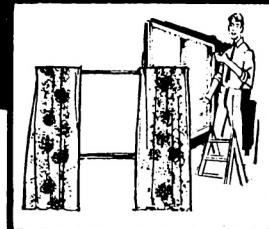
A/s MUSIKHUSET
KOLDING

... med musik i centrum

SKØNHED TIL DERES HJEM

**ALT I
GARDINER
FRA A TIL Z**

Fagmanden er god at gæste:
Han har erfaringen og den fag-
mæssige baggrund, der mulig-
gør den bedste løsning på Deres
gardinproblem.

BRDR. IVERSEN *gardiner
tæpper*
MUNKEGADE 8 • KOLDING • TLF. (08) 52 67 08

- der er
endnu
flere
motiver
til at
drikke
SLOTS

ham derop. Altså måtte jeg for en stund lade »Sans Souci« passe sig selv, smide arbejdstøjet og gå med ham. Han nød at se »Industrien«s faste stab i fuld aktivitet, og vanen tro skældte han ud og forlangte »mere fart på«, hvorefter vi kunne tage tilbage, fuldt tilfredse.

En lang juni

Det blev en lang juni dette år. Marius var ikke på sin plads under prøverne. En enkelt gang kiggede han ned fra balkonen. Vi var alle beklemte og triste. »For første gang i det lange spand af år, som denne Nordeuropas største sommervarieté har eksisteret, kunne manden for det hele, direktør Marius Rasmussen, ikke byde sit publikum og sit store, internationale artistensemble velkommen, helbredsgrunde gjorde, at han måtte holde sig borte fra rampelyset i år, men han overværede premieren fra en plads på balkonen«. (jos). Men Marius oplevede ikke den kæmpemæssige succes, som dette år var. Jubilæumssæsonen levede op til sit navn »Det store non-stop Show«.

En dag i januar 1966 stod det os klart, at vi ikke mere skulle se Marius. Et langt og strengt sygeleje var vejen til den død, der ikke kom uventet, men derfor ikke mindre smertelig. Det var vanskelige dage at komme igennem, men for de, der stod tilbage, skulle livet leves videre. »Sans Souci« skulle også leve videre. Marius havde ønsket det. Allerede under sygelejet, når kræfterne tillod det, havde han ordnet adskillige engagementer mer artister, og derfor var der ingen tvivl hos Maja Rasmussen. »Sans Souci« skulle føres videre, selv om hun vidste, hun ville blive stillet over for betydelige krav i den i forvejen store forretning. Marius' lærdom og »opdragelse« kom hende nu til gode, og fru'en lod os forstå, at hun gik til opgaven med sindsro. Alle var opfyldte af den tanke at komme fru'en i møde med den største velvilje. Og som før forløb forberedelserne til årets »Sans Souci« på nøjagtig samme hektiske måde, til alles tilfredshed!

Thomas L. Jørgensen

Min oldemor så slottet brænde

Fhv. musiklærerinde, fru Rachel Juhl, Adelgade 1, Kolding, er i besiddelse af en meget livfuld og frisk beretning om, hvordan hendes oldemor så slottet brænde.

Det er oldemoderens datter, fru Rachel Juhls farmor, Caroline Schmidt, der har fortalt om, hvordan hendes mor så slotsbranden. Caroline Schmidt blev gift med Leib Marcus, buntmager i Kolding.

Og her er Carolines beretning: – Min Moder kunde huske, da Slottet brændte. Hendes Fader tog hende paa Armen, gik udenfor med hende. De boede lige for Østergade, hvor Boghandler Hansen nu boer, og dér kunde de rigtigt se det.

De havde 8 Spanioler og en fransk Vadskemamsel i

Quarter. Hun kunde huske, Soldaterne kom løbende hjem og raabte: – Ach Mutter! Mutter! de Palatze Brent! De Palatze Brent!

Disse Spanioler gik hver Dag ud og samlede store, hvide Snegle, som Mamsellen kogte til dem, det var deres største Lækkerbidsken!

I Begyndelsen efter Slottets Brand gik Folk derop og rapsede, hvad de havde Brug for, der var nok at tage af, men saa kom der med Tiden lidt Orden paa Tingene. Der kom til at bo en Slotsforvalter Christensen oppe i det ene Hjørne af Ruienen, og han skulde jo passe paa med det Uvæsen, der blev drevet, men det var ingen let Sag!